

Zoeken naar Gods leiding met open en gesloten deuren

Paulien Vervoorn is spreker, trainer en auteur op het gebied van o.a. (s)preekvaardigheid en het geven en ontvangen van feedback. Regelmatig gaat zij zondagmorgen voor in diverse kerken in het land, waaronder haar thuisgemeente CAMA Parousia Gemeente Woerden (ABC). We spreken haar over leiding, roeping, bevestiging en haar passie om het Woord te verkondigen.

TEKST: Onno Visser

BEELD: Hadassa Verhoeff

Heeft het geloof altijd een rol in je leven gespeeld?

“Ja. Ik ben gelovig opgevoed, in een gereformeerde gemeente. Ik vond het lastig om het geloof te beleven. In mijn tienertijd ging ik zelf op zoek naar God, maar ik wist eigenlijk niet hoe ik Hem moest vinden. De vele gesprekken die ik daarover voerde, brachten me niet de geloofszekerheid die ik zocht. Op m'n negentiende bezocht ik de HGJB-Kerstconferentie. Ik herinner me dat ik daar leeftijdsgenoten zag die ‘Wij zijn meer dan overwinnaars’ in alle vrijheid met opgeheven handen zongen. Het frustreerde me: waarom lukte mij dat niet, ik was immers al zo lang op zoek. Ik zocht een plek op waar ik alleen kon zijn en besloot om hardop uit te spreken dat ik een kind van God was. Dat werd mijn gebed. Ik dacht: als dat inderdaad het geval is, dan zal God dat bevestigen. Is dat niet zo, dan steekt Hij daar wel een stokje voor.”

Hoe bevestigde God jouw gebed?

“Op die conferentie werd ik bemoedigd met een bijbeltekst. Dat was geen logische, haast voorspelbare tekst die ik verwachtte bij diensten waarin een oproep voor Jezus werd gedaan. Het was geen Johannes 3:16 zal ik maar zeggen, want dan had ik dat als destijds nogal rationeel ingesteld persoon waarschijnlijk niet als bevestiging gezien. De tekst was Marcus 9:24 waar staat: ‘Ik geloof. Kom mijn ongelof te hulp!’ Ik weet nog dat ik op dat moment dacht: het is goed.

Toen ik weer thuis was, was ik bang om naar de kerk te gaan, bang om daar dat prille geloof kwijt te raken. Daarom bad ik God om mij daarin te bevestigen, of beter: om de angst weg te nemen. Ik ontving weer die ene tekst uit Marcus, nota bene tijdens een preek in mijn thuisgemeente. Ik was 19 en dacht vooral feitelijk en letterlijk en nu opeens was Jezus realiteit in mijn leven geworden. Ik leefde in een nieuwe wereld waarin ik besepte: het is ook

"De impact van onze woorden hangt af van de inhoud, onze geloofwaardigheid en onze spreekvaardigheid."

voor mij, Jezus is ook voor mij gestorven. Ik ging de Bijbel anders lezen. Wat ik las, ging ik op mezelf toepassen en eindelijk: mijn gevoel ging mee. Een hele opluchting, want ik had daar zo lang naar gezocht.

Ik was gepassioneerd over wat ik had ontdekt en deed niet veel later belijdenis in mijn kerk, samen met twintig anderen. Toch was ik de enige van die groep die aan het avondmaal ging. Enerzijds deed ik dat vanuit de overtuiging die over mij was gekomen, anderzijds vanuit een verantwoordelijkheidsgevoel. Ik wilde laten zien dat wat God met mij had gedaan, Hij ook bij anderen kan doen. Daar wilde ik mijn omgeving van overtuigen, ook in gesprekken."

Het delen van een persoonlijk evangelie werd jouw roeping. Hoe ging je dat gestalte geven?

"Ik deed in die tijd de PABO, een studie die ik had gekozen omdat ik van kinderen hou. Na verloop van tijd besepte ik dat ik het eigenlijk een zwakke motivatie vond, omdat ik God niet bij mijn studiekeuze had betrokken. Ik wilde Zijn plan met mijn leven ontdekken en ik was zoekende. Het was een eenzame periode, maar ergens toch ook mooi omdat ik afhankelijk werd van God. Ik ging Bijbellezen, bidden, zingen... ik geloof dat ik het lied 'Mijn Herder dat bent U, Heer neem mijn leven nu' wel eindeloos vaak heb gezongen. Biddend heb ik gezocht naar Gods leiding. Ik vroeg of Hij deuren wilde openen of sluiten."

Heb je antwoord gekregen?

"Ja. Ik wilde al een poos naar Afrika gaan om daar een periode te wonen en werken. Mijn omgeving wist dat en zei: misschien ligt daar wel je roeping en moet je

gewoon gaan. Korte tijd later dienden zich twee opties aan: een jaar lesgeven aan zendingskinderen in Nepal of Kenia. Ik koos voor Kenia.

Dat moment was voor mij een heel belangrijke les. Ik heb geleerd dat het goed is om God te vragen om deuren te openen, maar je mag daarin zelf ook een keuze maken en stappen zetten."

Hoe heeft deze les verder gestalte gekregen in je leven?

"Toen ik terugkwam, vond ik het lastig om weer te wennen in mijn thuiskerk en stapte ik over naar een gereformeerde bondsgemeente. Daar werd ik al gauw lid van de evangelisatiecommissie. Tijdens een brainstorm over de invulling van de paasdiensten kwam ik met allerlei enthousiaste ideeën over het thema en de spreker, toen ik opeens de vraag kreeg: 'Zou je het zelf niet willen doen?' Die vraag was onverwacht, maar vond ik zo mooi dat ik eigenlijk geen nee kon zeggen. Vervolgens leidde die spreekbeurt tot nieuwe uitnodigingen en zo is dat balletje gaan rollen. Ik besloot in die tijd ook om theologie te gaan studeren.

In 2012 ontmoette ik Gor Khatchikyan (een arts, schrijver en spreker van Armeens-Nederlandse afkomst, red.). We waren aan het carpoolen en hij vroeg mij tijdens die rit: wat zijn je idealen? Ik vertelde dat ik hield van taal, van bijbeluitleg en van het uitwerken van een preek. Dat leidde uiteindelijk tot het idee om samen een trainingdag te organiseren op het gebied van spreken.

Ik had gebeden dat God deuren zou openen, dat ik mijn talenten mocht ontdekken en ontwikkelen en op die dag zag ik alles samenkomen. Ik genoot ervan. Ik wist: dit was door God geleid. Kort daarna kon ik fulltime aan de slag met Geloofwaardig Spreken."

Waarom Geloofwaardig Spreken?

“Gods Woord is te mooi om er lelijk over te spreken. We hebben daarin een verantwoordelijkheid. Ik zie het als mijn roeping op die manier zelf te spreken én anderen te trainen om te (s)preken. Ik doe dat onder anderen voor sprekers, voorgangers en predikanten vanuit de volle breedte van christelijk Nederland. Al sinds de oudheid weten we dat de impact van onze woorden afhangt van de inhoud, onze geloofwaardigheid en onze spreekvaardigheid. Deze principes vind je bij mij terug in een hip jasje.”

De sprekers, voorgangers en predikanten in Nederland zijn voornamelijk mannen en daarmee begeef je je als vrouw in mannenwereld. Hoe is dat?

“Nou, er zijn ook vrouwen hoor, maar je hebt gelijk: meer dan de helft van de cursisten is van het mannelijke geslacht. Maar eerlijk gezegd ben ik met dat onderscheid niet echt bezig. Natuurlijk ben ik me er wel bewust van als ik een groep mannen voor me heb. De rol van de vrouw ligt best wel gevoelig in de meeste kerken. In een goed gesprek kan ik daar heel ver in meekomen. Ik probeer dan door te vragen en goed te luisteren naar wat er achter dat standpunt schuilgaat. Vaak blijkt dat dan dezelfde passie voor Gods woord. Het benadrukken daarvan brengt vaak toch verbinding, ondanks dat we er verschillend in kunnen staan.

Wat ik soms moeilijk vind, is wanneer vrouwen wordt verweten dat ze niet goed kunnen spreken. Ergens voelt dat onterecht, omdat vrouwen minder kansen krijgen om zich te ontwikkelen dan mannen. Ze kunnen bij wijze van spreken geen kilometers maken, terwijl je ervaring nodig hebt om je spreekvaardigheid te ontwikkelen.

Ik sprak al regelmatig in kerken toen ik acht jaar geleden voor het eerst ‘thuis’ mocht preken, in mijn eigen gemeente. Dat was op 2 januari 2012. Na afloop werd ik door diverse mensen omhelsd; een aantal vrouwen hilde zelfs. Zij voelden zich door mij als vrouw erkend. Voor mij was dat ook een groot moment. Je bent je er enorm bewust van, maar na verloop van tijd gaat dat ook wel weer naar de achtergrond. Ik zit zelf in een CAMA-gemeente. Op dit moment mogen vrouwen wel spreken, maar geen oudste zijn. Ik vind dat jammer, maar maak er geen hoofdpunt van.”

Ben je je bewust van je voorbeeldfunctie?

“Ja. Ik ben voor heel veel vrouwen die spreken een vraagbaak. Ik vind het mooi dat ik hen verder mag helpen. Wat ik ook hoop is om aan jonge meisjes te laten zien dat spreken in kerken een optie is. Enige tijd geleden reed ik na afloop van een dienst waarin ik gesproken had naar huis. Een van mijn nichtjes zat naast me in de auto. Zij had ook een bijdrage gehad op het podium en daar zichtbaar van genoten. Toen ik naar haar keek, bedacht ik me dat het voor haar straks makkelijker zal zijn om later te spreken. Als ik daar een rol in mag spelen, vind ik dat mooi.

Soms kom ik in een gemeente waar ik de eerste vrouw ben die spreekt en dan kan er een bepaalde beladen sfeer hangen. Maar feitelijk is dat niet aan mij, dat is een kwestie voor de gemeente zelf. Ik probeer me in de preek te richten op eenheid, maar bovenal: ik kom doen waar ik voor geroepen ben. Er ligt een taak voor mannen om de cultuur te veranderen, ik kan alleen laten zien hoe een vrouw spreekt.” ■